

GOGA

PROGRAM
IZDAJ 2024

Uvodnik

V letu 2024 pripravljamo bogat prevodni in slovenski program, pri čemer bosta ta zastopana v približno enaki meri, kar bo osnova tudi za raznolike festivalske dogodke. Pripravljamo nadaljevanja serij, in sicer naslednjo v kriminalni seriji Dublinskega oddelka za umore Tane French z naslovom *Podobnost*, ki jo ponovno prevaja Maja Novak. Prav tako nadaljujemo serijo stripov o Corto Maltesiju legendarnega Hugo Pratta, tokrat gre za prevod prvega v seriji, ki nosi naslov *Balada o slanjem morju*. V letu 2023 smo gostili znanega bosansko-ameriškega pisatelja Aleksandra Hemona in predstavljali njegov najnovejši roman *Tole ni zate*, ta pa skriva še drugo polovico zgodbe, in sicer pripoved o njegovih starših in selitvi v Ameriko. Roman z naslovom *Moji starši: uvod* bo prevedla Irena Duša. Nadaljevanje bo dobil tudi priznan islandski pisatelj Sjón, prav tako naš gost v letu 2023, Andrej Peric bo prevedel njegovo drugo delo v zbirki *CoDex 1962*, ki se tokrat iz nenavadne ljubezenske zgodbe prelevi v kriminalno. V sklopu evropskega projekta Mirror pripravljamo še dva prevoda, *Voda, pajčevino*, Nade Gašić in *Primer Džem Vere Mutaščie*. Nada Gašić je uveljavljena hrvaška pisateljica, to je njen drug prevod v slovenščino, *Voda, pajčevina* pa govori o katastrofalni poplavi v Zagrebu leta 1964 in se nagiba h kriminalnemu žanru. *Primer Džem Vere Mutaščie* je zgodba Otomanskega imperija, sina sultana Mehmeda, Džema, ta se upre svojemu starejšemu bratu, ki je prevzel prestol po očetovi smrti, ter v kraljestvo prinese razdor. Na kriminalke se osredotočamo tudi s prevodom Jurice Pavičiča, hrvaškega pisatelja, pripravljamo prvo v seriji njegovih uspešnic, *Rdeča voda*, z njegovimi prevodi pa bomo nadaljevali tudi v prihodnjih letih. K njemu dodajamo klasika ukrajinske književnosti, Andreja Kurkova, ki v romanu *Sive čebele* spregovori o ukrajinski krizi z zanimive perspektive čebelarja. H klasikom dodajamo še do sedaj neprevedeno novelo Thomasa Manna, *Mario in čarodej*, ter bodočo klasiko afriške literature, Tsitsi Dangarembga, *To uborno telo* (v prevodu Andreja E. Skubica), nominirano za prestižno nagrado booker. Prevod bo tudi delo Mohameda Abdula Munema, sirijskega prebežnika v Sloveniji, pisatelja in založnika, katerega življenjsko zgodbo je opisal Andraž Rožman v svojem romanu *Trije spomini. Kukavičji mladič* je avtobiografski roman o Mohamedovi begunski poti iz Sirije v Slovenijo. S Slovenijo je povezan tudi Marko Pogačar, ki ga tokrat prevaja Dušan Šarotar. Pripravljamo njegovo potopisno knjigo *Latinoamericana*, ki preobraža potopisne razglednice in običajno polepšane prizore južnoameriških turističnih vedut v skorajda naturalistično krajino z ljudmi in dogodki, kakršne turisti le redko srečajo.

V slovenskem programu predstavljamo perspektivne mlade avtorje kot tudi že uveljavljene. Miha Mazzini pripravlja novo zbirko druženo-kritičnih kratkih zgodb z znanstveno-fantastičnimi elementi, Andrej Rozman Roza se bo tokrat predstavil s pesniško zbirko za odrasle, ki bo vsebovala tudi njegove kritične in zabavne pridige. Pesniško zbirko pripravlja uveljavljena in prevedena pesnica Lucija Stupica. Zbirka bo sestavljena iz pesmi v prozi, ki jih povezuje zgodba skrivnostnega strica in simbol magnolije. Ivana Djilas se po esejih vrača z romanom, ki bo pa prav tako kot nagrajeni eseji avtobiografsko obarvan, spregovorila bo o izkušnji družine z otrokom s posebnimi potrebami. Z nami bodo ponovno Andraž Rožman s publicističnim romanom (v slogu Svetlane Aleksijević) o izbranih in Lucija Stepančič z novim romanom, ki se dogaja v 80. letih prejšnjega stoletja, začenjen pa je seveda z dobro mero ironije ter satire. S svojo fantazijsko sago o Edgarju Kaosu nadaljuje Julija Lukovnjak, to bo že tretji del obsežne epopeje o svetu Inkramatere. Predstavljamo tudi za založbo dve novi imeni – Kazimir Kolar, ki ga sicer poznamo po nominaciji za najboljšo zbirko kratkih zgodb, je napisal postmodernistični roman za sladokusce, prvenec pa bo izdala Tina Perić, ki se prav tako ukvarja z zgodbo in usodo izbranih. Med esejistiko in romanom se giblje roman Svetlane Slapšak, *Kje smo?*, ki v preplet zgodb in (tudi resničnih zgodovinskih) oseb, ki nas popeljejo skozi zgodovino Ljubljane (v resnici pa zgodovino Evrope), vpelje še raznorazne premisleke o literaturi, zgodovini, antropologiji in mitologiji. Esad Babačić in Goran Vojnović pa se bosta lotila precej pozabljene forme pisem. Njuno dopisovanje bo časovno vezano na letošnji nastop slovenske nogometne reprezentance na Evropskem prvenstvu v Nemčiji in olimpijskih iger ter bo izrazito športno obarvano, saj je šport nekaj, kar poleg literature najbolj veže oba avtorja, a v pismih ne bo šlo le za izmenjavo športnih impresij in ekspresij, temveč za dvogovor o življenju prežetem in včasih kar prenasičenem s športom. Tadej Golob pa se tokrat ne vrača z novo kriminalko Tarasa Birse, temveč se odpravi s kolesom po Sloveniji. V času rehabilitacije po usodnem padcu se je namreč pričel intenzivno ukvarjati s kolesarstvom, vse prevožene ture pa je združil v kolesarski vodnik, ki vas popelje vse od Prekmurja do Istre. Kolesarski vodnik, z naslovom *Pikčasta Slovenija*, vsebuje 66 kolesarskih poti, v vsaki pa boste premagali najmanj 1000 metrov nadmorske višine, izid pričakujemo še to pomlad.

Helena Zemljčič, urednica

Ivana Djilas (1976) je gledališka režiserka, pisateljica in publicistka. Napisala je odmeven roman *Hiša* in svojevrstno zbirko avtobiografskih esejističnih zgodb z naslovom *A si lahko vsaj enkrat tiho*. Je priseljenka, ki od leta 1999 živi v Sloveniji. Umetnica, ženska s kariero, feministka, falirana doktorska študentka, prekarna delavka, lastnica magisterija in prejemnica priznanja Združenja dramskih umetnikov Slovenije, romanopiska, lastnica stanovanja in kredita. Občasno bi bila rada aktivistka. Še zmeraj je prvič poročena, je mama posvojenega temnopoltega otroka in mama otroka s posebnimi potrebami. Je glasna, hiperaktivna, utrujena, z viškom kilogramov, trmasta, načelna in občutljiva. Pogumna je samo, kadar je v to prisiljena.

Zgodba o družini, ki razpada,
sredi družbe, ki razpada.

Ivana Djilas

Skrivanje na WC-jih

roman

Živimo v družbi, v kateri svojega mesta ne najdejo niti navadni ljudje, kaj šele posebni. Dvojno izjemni otroci so otroci s posebnimi potrebami, ki so poleg tega še zelo inteligentni. Kar seveda družbi nikakor ne gre v račun – ne moreš biti hkrati invalid in »normalen«; ali potrebuješ pomoč ali pa je ne. Zato takšni otroci »izpadejo iz sistema«, njihovi starši pa so prepuščeni sami sebi. Roman, ki se zgodi v 8 urah med zahtevno nevrološko operacijo takšnega otroka, pripoveduje mama, ki se pred grozo zapre v WC, da bi se skrila pred življenjem, pred nenehno borbo za otroka, ki ga želi usposobiti za samostojno življenje. Pred borbo, ki usodno načenja odnose s širšo družino, prijatelji, v karieri in zaradi katere vse bolj vre tudi med zakoncema. Jasno ji samo to, da so v nekaterih trenutkih zanikanje, samoironija in humor edino, kar te ohranja pri življenju.

A si lahko vsaj enkrat tiho
Goga, 2022

Andraž Rožman

Izbris nikoli ne zastara

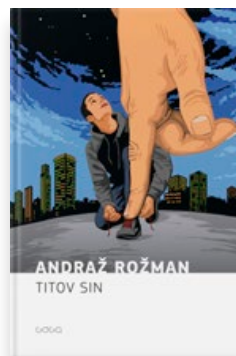
roman

Kaj izbrisani in njihovi bližnji nosijo v sebi več kot 30 let po tem množičnem kršenju človekovih pravic (kot je dejanje slovenske države opredelilo Evropsko sodišče za človekove pravice)? O tem se sprašuje roman z delovnim naslovom *Izbris nikoli ne zastara*. Po vzoru Svetlane Aleksijevič se je avtor po odgovore podal k izbrisanim, njihovim svojcem in zagovornikom, da bi pričanja prelil v zgodbe. V intervjujih je avtor iskal drobne trenutke, ki se ne prvi pogled ne zdijo tako pomembni, morda so celo banalni, a če jim damo prostor, če v njih poiščemo središčno točko, lahko pokažejo vso globino doživljanj (travmatičnih) izkušenj, kar nas včasih pripelje na povsem nepričakovana polja človeške zavesti ali celo nezavednega. Tako je nastalo prek 30 zgodb, ki se zdijo na prvi pogled ločene, a so v resnici povezane in na koncu zaokrožene v celoto. Prvoosebni pripovedovalci in pripovedovalke ne pripovedujejo le, kako so bili izbrisani, ampak predvsem, kakšne posledice je to pustilo tudi tri desetletja po izbrisu.

Andraž Rožman se je rodil leta 1983 v Novem mestu, nato pa večino življenja preživel v Mengšu in Ljubljani. Diplomiral je iz novinarstva na Fakulteti za družbene vede Univerze v Ljubljani in bil več kot 15 let novinar na časopisu Dnevnik. Od nekdaj sta ga najbolj privlačila reportaža in intervju, predvsem pa zgodbe ljudi, katerih glas ni slišan. Od decembra leta 2021 ni več zaposlen v novinarstvu. Od takrat se posveča študiju na področju socialnega dela in predvsem pisateljevanju, vseskozi pa je povezan z alternativnimi javnimi prostori Ljubljane in zgodbami marginaliziranih ljudi. Leta 2019 je pri Založbi Goga izšel njegov prvenec, dokumentarni roman *Trije spomini*, leta 2022 pa njegov drugi roman *Titov sin*. Z obema romanoma je bil nominiran za nagrado kresnik. Občasno objavlja tudi na spletnih portalih Vrabec anarhist in Disenz ter sodeluje na raznih literarnih dogodkih.

foto Boštjan Pucelj

Titov sin
Goga, 2022

Trije spomini
Goga, 2019

Miha Mazzini

Gluhe roke

kratke zgodbe

Vse zgodbe – ki se sicer gibljejo od kratke kratke zgodbe do skorajda novele – zaznamuje močna družbeno-kritična nota in predvsem raznovrstnost pripovedovalcev. Če se na začetku zbirke zdi, da sledimo bolj ali manj navadnim življenjem (sicer z nenavadnimi in grozljivimi preobrat), se odstopanja od sicer znane realnosti vrstijo vedno pogostejše in bolj očitno. Vsak pripovedovalec (od ostarele upokojenke, prodajalke v trafiki do pisatelja, uspešnega gradbenika, lažnega zdravnika polnega dobrih namenov ...) nas popelje v individualen in bolj ali manj iztirjen svet. Dokler svet tudi popolnoma ne iztiri – s pripovedjo punčke v svetu, kjer so srečni konci obvezni, in nato dokončno v najobsežnejši zgodbi z več pripovedovalci, ki so prisiljeni tehnično nadgrajevati svoje telo, da so še konkurenčni na trgu dela ... *Gluhe roke* je zbirka o človečnosti, ki razpada in se sestavi v celoto polno nepričakovanih delov.

foto Boštjan Pucelj

Miha Mazzini je pisatelj, avtor 20 leposlovnih knjig, 10 priročnikov, scenarist, režiser in računalniški strokovnjak. Dobitnik številnih mednarodnih nagrad. Avtor scenarijev za dva nagrajena celovečerna filma in režiser štirih kratkih filmov. Končal podiplomski študij scenaristike na The University of Sheffield, Anglija. Doktor znanosti, program Antropologija vsakdanjega življenja, Institutum Studiorum Humanitatis, Ljubljana. Njegova literarna dela so bila prevedena v številne tuje jezike pri največjih evropskih in ameriških založbah.

Osebno
Goga, 2022

Kralj ropotajočih duhov
Goga, 2022

Otroštvo
Goga, 2015

Kazimir Kolar

Onečejevalec

roman

Kazimir Kolar je vsestranski pisec. Doslej je objavil roman *Glas noči* (Litera, 2016), ki je bil v letu 2022 preveden v italijanski jezik pod naslovom *Lamprecht* in izdan pri založbi Wojtek v Neaplju. Sledila je še kratkoprozna zbirka *Zgodbe nekega slabiča* iz leta 2021 (prav tako Litera), za katero je bil nominiran za nagrado novo mesto short, nagrado za najboljšo kratkoprozno zbirko. Zanimajo ga sodobni filozofski tokovi in nenavadne življenjske oblike.

V romanu *Onečejevalec* ženska pripovedovalka išče, po Sloveniji in tujini, skrivnostno osebo. Skozi pripoved se postopno izriše podoba vase zaprtega, anonimnega nomada, ki znova in znova prestopa mejo dobrega okusa. Zgodba je zrcalo in kritika današnjega časa, časa »nove normalnosti«, v katerem je zanimivo zgolj tisto, kar je ekscesno. Prav tako jo je možno brati kot poročilo o zmagi upanja in umetnosti nad destrukcijo.

Tina Perić

Črtice

PRVENEČ

roman

Avtofiktivna prvoosebna pripoved o odraščanju v poosamosvojitvenih devetdesetih, kot otrok delavskega razreda, v družini, ki se ji je zgodil izbris. In o tem nihče ne govori, ne družina ne družba. Pripovedovalka romana nam ponudi vpogled v drugo plat slovenske osamosvojitve in razpada Jugoslavije, v kateri s humorjem prevprašuje ustaljene predstave družbene stvarnosti. Slovenska literatura prvič dobi obravnavo tematike izbrisa in vzpostavljanja nove države iz perspektive otroka. Otroka (kasneje tudi odraščajočega dekleta in odrasle ženske), ki sprva ne razume, sčasoma pa vse bolj, pojma državljanstva, mej in zakaj je pomembno, da imaš dovolj črtic na zadnji črki svojega priimka.

S Črticami je slovenski literarni prostor zdaj dobil še Čefurke raus.

Tina Perić (1985) deluje na kulturnem in umetniškem področju v presledkih. Sicer je končala študij južne slavistike s književnostmi in sociologije kulture. Med in po študiju je prevajala in poučevala južnoslovanske jezike. Soustanovila je Jezikovno zadruzo Soglasnik, kjer je trenutno tudi zaposlena. V omenjenih presledkih pa je pisala besedila in pela v elektro-punk bendu Ludovik Material, s katerim so izdali dva dolgometražna albuma (Kapa Records). Z istim bandom je gostovala v predstavah Mareta Bulca (Gremo vsi!) in Jelene Rusjan (Škrip. inc) v produkciji Maske ter po nekaj mestih Evrope. Soustvarila je prekmurski glasbeni koncertni cikel in od leta 2023 tudi festival – Nindri Indri. *Črtice* so njeno prvo literarno delo.

Julija Lukovnjak

Živa tema Edgarja Kaosa

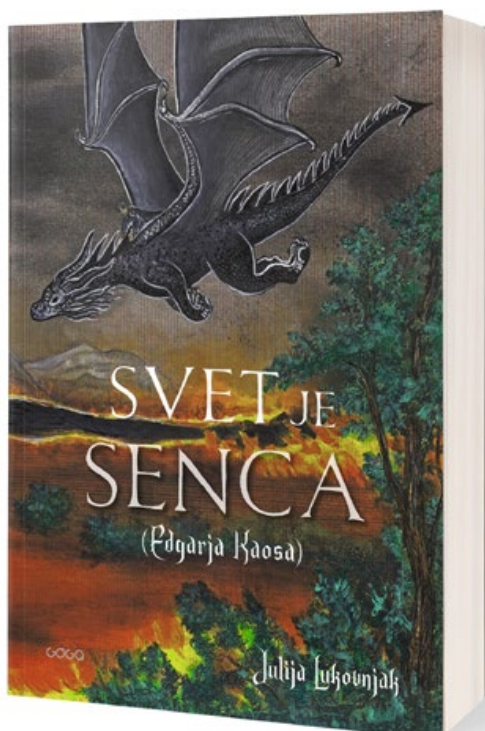
3. del serije Edgarja Kaosa

fantazijski roman

Imaginarni svetovi
Edgarja Kaosa

Sanje, 2021

Svet je senca (Edgarja Kaosa)

Goga, 2023

V 3. delu fantazijske pustolovščine Edgarja Kaosa se po katastrofi, v kateri magija ugasne, najdemo v svetu teme in redke svetlobe – dobesedno. Bolj kot so mesta Inkrematere pomembna in več kot premorejo redkih magičnih virov ter svetlobnih nimf, manj so pogreznjena v nenaravno temo, ki nikoli ne izgine. Pan Noma je ostala mesto sonca, kajti v njej živi tisti, ki nadzira skoraj vso magijo na svetu, vendar ima ta skrivnosti skoraj toliko, kolikor ima sovražnikov. Nova vilinska kraljica Floria Kastru brez izkušenj in zaupnikov s težavo usmerja svojo kraljestvo na pravo pot. Kvint na drugem koncu sveta skrivaj raziskuje arhive Inštituta za umetno magijo ter išče načine, kako v Inkrematero spet ponesti magijo. Po severnih gozdovih pohajkujoča Arabela spoznava, da se za političnimi in vojaškimi spletkami skriva veliko globlja grožnja, ki ne bo prizanašala nikomur, zmaj Nočna Mora spoznava meje zvestobe, ki jo čuti do svojega Varuha, in prva nimfa Illuminaria ugotavlja, ali je pogubljeno in razdvojeno dušo, ki lahko povzroči škodo, kakršne Inkrematera še ni doživela, mogoče obenem uporabiti za njeno odrešitev. Roman, v katerem se razpadla prijateljstva oblikujejo v zapletene spletke znanja, informacij in politike.

Julija Lukovnjak (2000) je leta 2015 pričela obiskovati Drugo gimnazijo v Mariboru, ki jo je dokončala kot zlata maturantka. Leta 2023 je na Filozofski fakulteti v Ljubljani diplomirala iz filozofije ter primerjalne književnosti in literarne teorije, trenutno pa je na magistrski stopnji študija filozofije. Edgar Kaos, človeški fant, ki je edini odrešitelj Inkrematere in bitij, ki ga skrivoma prezirajo, se ji je utrnil pri rosnih enajstih letih, njegova zgodba pa se je v petih letih razvila v magično epiko na skoraj štiristotih straneh. Prvi del, *Imaginarni svetovi Edgarja Kaosa* (Sanje, 2021), je bil le uvod v veliko, nevarno in razburljivo čarobno popotovanje, leta 2023 je izšel že drugi del sage z naslovom *Svet je senca (Edgarja Kaosa)* (Založba Goga), ki ga je z ilustracijami opremila Maja Poljanc.

Lucija Stepančič je po izobrazbi akademska slikarka in restavratorka specialistka. V slovenski literarni prostor je vstopila kot prozaistka in literarna kritičarka ter se hitro uveljavila tudi kot avtorica proznih del, slikanic in stripovskih romanov. Profilirani, ostri in lucidni kritiški zapisi (objavljala jih je predvsem v reviji Sodobnost, v Književnih listih ter Dnevniku) so ji leta 2003 prinesli Stritarjevo nagrado za najboljšega mladega literarnega kritika. Piše kratko prozo, romane in poezijo. Njena zbirka kratke proze *Prasec pa tak* (2008) je bila nominirana za nagrado fabula, zbirka *Tramvajkomanda* (2016) za nagrado novo mesto, njen roman *V četrtek ob šestih* (2011) pa za nagrado kresnik. Pri Založbi Goga sta zaenkrat izšli dve njeni deli, roman *Naj me kdo zbudi* (nominacija za Cankarjevo nagrado in kritiško sito) in zbirka novel *Adolf in Eva*.

Lucija Stepančič

Kar od nekod

roman

Piše se leto 1981, ko vsak mladostnik sanja o garažnem bendu in uspehu, ki mu ga bo prineslo plinkanje na kitaro. Uspehu pri puncah, seveda, zakaj pa bi se človek sicer sploh izpostavljati slabi volji zaspanih počitnikovalcev na nudistični plaži, kjer se je treba ves čas pretvarjati, da je telo pod kontrolo, medtem ko se od doma vrstijo vse bolj pasivno-agresivni klici domnevne (potrjene?, samooklicane?) punce, ki očitno sumi, da bendovska famfatal ni samo modni dodatek, temveč ima tudi kakšno bolj aktivno vlogo v obglasbenih dejavnostih. Keš je pa vseeno keš. Prvoosebni pripovedovalec Lucije Stepančič v *mlačno milnico pop glasbe* vstopi kot v bazen: pripravljen na vse, kar plava nevidnega v njem. Pa četudi bi lahko bilo kaj zares temnega.

Naj me kdo zbudi

Goga, 2020

Adolf in Eva

Goga, 2022

foto Vinko Zalar

Svetlana Slapšak je diplomo (1971), magisterij (1976) in doktorat (1984) zagovarjala na Oddelku za antične študije, lingvistična smer, Filozofske fakultete v Beogradu. Nagrade: nagrada Miloš Crnjanski za eseje, 1990; American PEN Freedom of Expression Award, 1993; Helsinki Watch Award, 2000; Helen Award, Montreal, 2001. Leta 2015 je za knjigo esejev o hrani *Leteči pilav* dobila nagrado Mirka Kovača.

Svetlana Slapšak

Kje smo?

esejistični roman

»Ključ« za roman je Lahovo število, ki si jo je v svoji formuli zamislil slovenski matematik Ivo Lah na osnovi mita o Argonavtih. Steganografija je praksa prikrivanja sporočila znotraj drugega sporočila ali fizičnega predmeta. V računalniških/elektronskih kontekstih je računalniška datoteka, sporočilo, slika ali video skrit znotraj druge datoteke, sporočila, slike ali videa ...

Šest zgodovinskih in sedem intimnih likov v Ljubljani doživlja fragmentiranje, spremembo, konec. Ljubljana je simbolna točka med vzhodom in zahodom, severom in jugom, med kulturami, jeziki, prostori spomina. Rimski centurion in njegov podrejeni, despot Stefan Lazarević, Charles Nodier, Riga Ferejski, Mina Karadžić, Gustav Mahler ... in prijatelji – srbska pisateljica Biljana Jovanović, bosanska pesnica, hrvaški dezertar ... in Medeja in Jazon. Vsi so Lahova števila, podatke še zmeraj pošiljajo in spreminjajo spomin Ljubljane, spomin na Ljubljano, spomin spomina o spominu ... Knjigo krasijo bogate esejistične razprave o simboliki in mitologiji najrazličnejših živali (recimo slavnega, tudi Ljubljanskega, slona), političnih ureditvah, literaturi, zgodovini, umetnosti in kulturah.

Šola za delikatne ljubimce
Goga, 2020

Istomesečniki
Goga, 2018

Kuhinja z razgledom
Goga, 2016

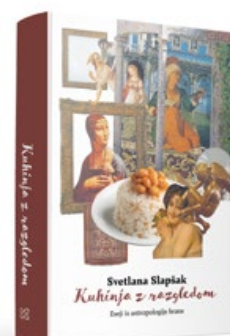

foto Boštjan Pucelj

Goran Vojnović je trikratni kresnikov nagrajenec (*Čefurji raus!*, *Jugoslavija, moja dežela* in *Figa*), prejemnik nagrade Prešernovega sklada in mnogih tujih nagrad za prevode svojih del. Je tudi scenarist, kolumnist in avtor več dramskih besedil.

Zbiralec strahov
Goga, 2022

Goran Vojnović in
Esad Babačić

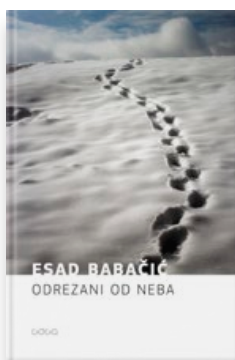
O čem smo govorili ...

eseji/zbirka pisem

O čem smo se pogovarjali, kadar se nismo pogovarjali o športu, sploh takrat, ko so bila na vrsti svetovna, evropska in druga prvenstva, na katerih so igrale naše ekipe? Zdi se, da smo žal bore malo govorili o čem drugem kot o športu ... Ali pač?

Esad Babačić in Goran Vojnović nameravata s pismi vsaj delno zapolniti vse tiste prazne strani, ki smo jih pustili nepopisane v medsebojnih odnosih, tudi po zaslugi uspehov naših športnikov, ki so govorili namesto nas – torej ne samo igrali in zmagovali, včasih tudi izgubljali. Zapolnjevali so našo praznino, iz katere bi zraslo marsikaj, če ne bi bili nadomestek za naše čustvovanje.

Dopisovanje bo časovno vezano na nastop slovenske nogometne reprezentance na Evropskem prvenstvu v Nemčiji, junija letos, in čas letošnjih olimpijskih iger ter bo izrazito športno obarvano, saj je šport nekaj, kar poleg literature najbolj veže oba avtorja, a v pismih ne bo šlo le za izmenjavo športnih impresij in ekspresij, temveč za dvogovor o življenju prežetem in včasih kar prenasičenem s športom. To bo skrajno intimen dialog dveh sorodnih duš, kot se za pisma tudi spodobi.

Odrezani od neba
Goga, 2018

Esad Babačič je doslej izdal petindvajset knjig poezije, proze in esejev v slovenščini. Za svojo knjigo esejev *Veš, mašina, svoj dolg* je bil nagrajen z Rožančevo nagrado, prav tako je bil (za zbirko *Prihodi, odhodi*) nominiran za Jenkovo nagrado. Leta 2014 pa je prejel književno nagrado velenjica – čaša nesmrtnosti za vrhunski desetletni pesniški opus.

Andrej Rozman Roza

Dvomovinska lirika

pesniška zbirka

V knjigi bodo združena besedila, ki so nastala iz avtorjevega družbenega angažmaja. Vsebinsko segajo od domoljubja in humanizma do njenega parodiranja ter kritike romantičnega pogleda na vlogo umetnika v družbi. Sestavljajo jo pesmi, ki govorijo o pomenu jezika tako za družbo kot za posameznika. Sledijo pesmi, ki se pojejo na znane melodije in naj bi vlivale upanje, da je še zmeraj možen socialno pravičnejši in ekološko vzdržen svet, za katerega se je vredno potruditi, ter pesmi o domovini in svobodi, zaključijo pa tiste, nastale med t. im. kolesarskimi protesti. Knjigi je dodanih nekaj avtorjevih govorov o odnosu Slovencev do svoje države in kultur ter besedilo *Od kod izviramo*, ki na parodičen način govori o nekaterih značilnostih slovenskega jezika in zgodovine.

Andrej Rozman Roza, pesnik, dramatik, režiser in igralec, rojen leta 1955 v Ljubljani, kjer še vedno živi. Leta 1978 je soustanovil Pocestno gledališče Predrazpadom in v naslednjih letih organiziral vrsto odmevnih gostovanj tujih uličnih gledališč v Ljubljani. Leta 1981 je ustanovil in do leta 1995 vodil Gledališče Ane Monroe. Bil je začetnik improvizacijskih gledaliških tekmovanj v Sloveniji. Piše parodične in komične pesmi, pravlјice in gledališke komedije za otroke in odrasle. Objavil je vrsto knjig za otroke ter pet pesniških zbirk za odrasle, njegova v različnih gledališčih uprizorjena dramska besedila so izšla v knjigi *Brvi čez morje*, nekaj gledaliških besedil pa je izšlo tudi v obliki stripa. Prejel je številne domače nagrade, med njimi Levstikovo za življenjsko delo, Večernico, nagrado Prešernovega sklada, Župančičevo in Ježkovo.

Lucija Stupica

Zgodba o magnoliji

pesniška zbirka

Zgodba o magnoliji je zbirka, ki jo sestavlja petdeset pesmi v prozi, okvir zgodbe pa tvorita zasaditev drevesa in njegov posek. Pripoveduje jo najprej tretjeosebna in pozneje prvoosebna pripovedovalka, srečamo pa še druge družinske člane, sosede, predvsem pa daljnega strica, umetnostnega zgodovinarja, skrivnostno osebo, ki se v zgodbo tihotapi kot neznanka, nikoli razkrit duh. Magnolija je nema priča in hkrati podoba, metafora za spreminjajoči se svet, obravnavana skozi različne zorne kote, hkrati pa središčna točka, s katero se zgodba začne in tudi konča. V *Zgodbi o magnoliji* pesnica sledi tudi ideji ponovitev, sosedova domača knjižnica, okno pripovedovalkeinega otroštva in pes je le nekaj podob, h katerim se nenehoma vrača.

Lucija Stupica je pesnica, prevajalka in oblikovalka interierjev. Svoja otroška in najstniška leta preživela v Šmarju pri Jelšah, nato je sledilo še več ljubljanskih let. Je soustanoviteljica Festivala Pranger – srečanja kritikov, pesnikov in prevajalcev poezije. Prva pesniška zbirka, *Čelo na soncu* (Beletrina, 2000), je dobila nagrado za najboljši prvenec in nagrado za izjemne umetniške dosežke zlata ptica. *Vetrolov* (Beletrina, 2004), drugo zbirko, je skupaj s plesalko Malo Kline nadgradila s projektom *Anagram, Otok, mesto in drugi* (Beletrina, 2008) pa je združil fotografije arhitekta Mateja Mljača in glasbo Bojana Cvetrežnika in Danijela Černeta – *Mystico*. Zadnja, *Točke izginjanja* (LUD Literatura, 2019) je bila nominirana za dve največji slovenski pesniški nagradi, v knjižnih prevodih pa je izšla v švedskem, hrvaškem in španskem jeziku, junija 2024 pa še v angleškem. Stupica je prejemnica dveh mednarodnih nagrad, nemške Hubert Burda nagrade leta 2010 in švedske Klas de Vylde za priseljene avtorje leta 2014. Lucija Stupica danes živi v Stockholmu na Švedskem.

foto Zavid, CC BY-SA

Tadej Golob

Pikčasta Slovenija

kolesarski vodnik

Lahko vse življenje postavljate osebne svetovne rekorde na lokalnem klancu, ni pa treba. Sploh, ker bo izšel vodnik za ljubitelje cestnega kolesarstva, predvsem za tiste, ki ne marajo ravnin.

Pikčasta Slovenija predstavlja šestinšestdeset krogov po Sloveniji in zamejstvu, v katerih vas čaka najmanj tisoč višinskih metrov vzpona (in spusta). Od Šavrinskega gričevja slovenske Istre, Brkinov in Vipavske doline (in od tam na Kras), do vzpetin nad Sočo in nekajkrat v Beneško Slovenijo, kraljevskega kroga okoli Triglava s 3800 višinskimi metri vzpona, klancev predalpske Slovenije nad Idrijo, Žirmi, Kranjem, do Osilnice in Strme rebri nad njo, Bele krajine in kroga okoli Trdinovega vrha (najvišjega vrha Gorjancev), preko Kozjanskega do Celja in Koroške, okoli Uršlje gore, iz Velikovca čez Svinško planino, nekoč skrajno severno mejo slovenskega narodnostnega ozemlja, do Pohorja in čez Kozjak, pa do največjega slovenskega gričevja – Slovenskih goric, in na koncu (začetku) presenečenja za vse zaljubljenca v slovenske gorske etape – Prekmurja. Dve gor-dol tisočmetrci sta tudi tam, kot je v vodniku vseh sedem samostojnih slovenskih asfaltiranih klancev, ki v enem zamahu dosežejo številko tisoč. Eden od kriterijev za uvrstitev kakšne ceste v posamezen krog je bil tudi promet – obstajajo ceste po Sloveniji, kjer ga ni.

SEZNAM KROGOV LIST OF COURSES TOUREN ELENCO DEI CIRCUITI

NAD MORJEM

1	Slovenska Istra	58	1136	2	Koper	16
2	Z Brkinov nad Trst	69	1311	3	Kozina	
3	Brkinska osmica	62	1074	2	Ilirska Bistrica	
4	Brkini s koščkom Notranjske	80,5	1470	3	Ilirska Bistrica	
5	Po Krasu	67	1088	1	Vipava	
6	Čez Rebernice	77	1101	3	Vipava	
7	Na Predmejo	83	1738	3	Ajdovščina	
8	Na Predmejo, še enkrat	55	1263	3	Vipava	

NAD SOČO

9	Goriška Brda	81	1452	3	Nova Gorica	
10	Kanalska osmica	62	1505	3	Kanal	
11	Čez Kambreško ...	79	1999	3	Kanal	
12	Strmo nad Sočo	58	1898	4	Tolmin	
13	Do Robidišča in naprej	70	1544	3	Kobarid	
14	Paris-Roubaix nad ...	86	2034	3	Kobarid	
15	V Režijo	95	2112	4	Bovec	
16	Mangartsko sedlo	52	1711	3	Bovec	
17	Vrščič	66	1358	3	Bovec	
18	Mangartski krog	111	2829	5	Kranjska Gora	
19	Triglavski krog	195	3755	5	Kranjska Gora	

IME KROGA / NAME OF COURSE / ROUTE / NOME DEL CIRCUITO TG21 Trije klanzi in nato še Kladje

OZNAKA KROGA / COURSE REFERENCE / LINK / CODICE DEL CIRCUITO
connect.garmin.com/modern/course/125443775

IZHODIŠČE / STARTING POINT / AUSGANGSPUNKT / PUNTO DI PARTENZA
Gorenja vas, Poljanska cesta (46.10569, 14.14358)

TRASA / ROUTE / STRECKE / PERCORSO

Gorenja vas - Srednja vas-Poljana - Poljane nad Škofjo Loko - Volča - Dolenčice - Zapreval - Zgornja Luša - Praprotno - Dolenja vas - Železniki - Zali Log - Petrovo Brdo - Hudajžna - Grahovo ob Bači - Bukovo - Zakriž - Cerkno - Podlanišče - Sovodenj - Fužine - Gorenja vas

Dobrih sto kilometrov s štirimi poštnimi vzponi, ki dajo skupaj dobra dva kilometra višinec, ki pa nikoli niso zares "hudobni". Na Stari vrh, pa na Petrovo Brdo, na Bukovo (do Bukovega se povzpnete po cesti, ki je del tematske poti

Gut hundert Kilometer mit vier ordentlichen Anstiegen, die gemeinsam etwa zweitausend Höhenmeter ergeben zugleich aber nie wirklich „böse“ sind. Nach Stari vrh, Petrovo Brdo, Bukovo (bis Bukovo fährt man auf einer Straße, die Teil eines Themenwegs mit sieben Stationen ist, an denen die bedeutendsten Szenen des ersten slowenischen vertonten Spielfilms „Na svoji zemlji“ gedreht wurden) und über den Kladje-Pass, den alle Teilnehmer der langen Variante des Gran Fondo Maraton Franja kennen. Ein wenig Verkehr gibt es im Tal Selška Sora zwischen Praprotno und Železniki. Abgesehen davon kann man den größten Teil dieser Strecke in himmlischer Ruhe genießen. Außer am letzten Augustwochenende, wenn in dieser Gegend die Rallye Železniki stattfindet.

Poco più di 100 chilometri con quattro ragguardevoli salite, per un dislivello complessivo di due chilometri, comunque mai veramente "perfidi". Su fino a Stari vrh, poi a Petrovo Brdo, a Bukovo (a Bukovo si arriva per una strada che fa parte di un percorso tematico con sette località in cui sono state girate le scene più importanti del primo lungometraggio sloveno Na svoji zemlji (Sulla nostra terra) e superando Kladje, salita impegnativa, familiare a chi abbia partecipato alla maratona ciclistica annuale di 156 km detta Alunga Franja». Nella valle di Selška Sora, tra Praprotno e Železniki, dovete aspettarvi un po' di traffico, altrimenti godrete di una pace beata per la maggior parte del circuito. Tranne l'ultimo fine settimana di agosto, quando da queste parti si svolge il Rallye di Železniki.

GEPUKNETES SLOWENIEN 19 LA SLOVENIA IN MAGLIA A POIS

1 Slovenska Istra

SLOVENIAN ISTRIA
SLOWENIENS ISTRIEN
L'ISTRIA SLOVENA

DOLŽINA
LENGTH
LÄNGE
LUNGHEZZA

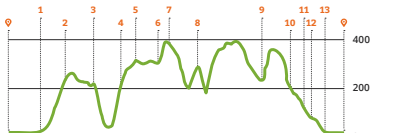
58 km

SKUPNI VZPON
ELEVATION GAIN
HÖHENMETETER
DISLIVELLO COMPLESSIVO

1141 m

TEŽAVNOST
DIFFICULTY
SCHWIERIGKEIT
DIFFICOLTÀ

●●●○○○

TRASA / ROUTE / STRECKE / PERCORSO

- 9 Koper 1 Izola 2 Sared 3 Korte 4 Padna 5 Puče
- 6 Šmarje pri Kopru 7 Pomjan 8 Marezige 9 Kubeč
- 10 Sv. Anton 11 Čezarji 12 Pobegi 13 Bertoki 9 Koper

Tadej Golob (1967) je pisatelj s tematsko raznolikim naborom del. Piše za mladino in odrasle, njegov roman *Svinjske nogice* je prejel nagrado kresnik, serija kriminalk s Tarasom Birso v glavni vlogi pa je postala ena najuspešnejših slovenskih knjižnih serij in doživela televizijsko ekranizacijo. Še dlje kot s pisanjem se Tadej Golob ukvarja s športom. Kot srednješolec je igral nogomet za NK Maribor Branik, se kot študent lotil alpinizma in kot član odprave Ski Everest 2000, na kateri je Davo Karničar kot prvi človek smučal z vrha sveta, tudi sam stopil na vrh Everesta.

Navid Kermani

Ob jarkih

Potovanje čez Vzhodno Evropo do Isfahana

prevod: Tanja Petrič

politični potopis

Navid Kermani se po naročilu revije SPIEGEL poda na 54-dnevno popotovanje po področju, zaznamovanem od vojn in katastrof, ki se začne vzhodno od Nemčije in se razteza čez celotno Rusijo vse do Orienta. Pot ga vodi vzdolž jarkov (tudi grobov), ki se na novo odpirajo v sodobni Evropi – od domačega Kölna na Vzhod do Baltika in od tam južno preko Kavkaza vse do Isfahana, domovine avtorjevih staršev. Z izjemnim občutkom za pripovedne detajle v popotniškem dnevniku pripoveduje o pozabljenih regijah, v katerih se dogaja zgodovina. Pot ga vodi skozi judovske naselbine carističnega obdobja, t. i. »bloodlands« druge svetovne vojne, vzdolž vrzeli med Vzhodom in Zahodom, kjer se hladna vojna še zdaleč ni končala in se je v pokrajini Donbas razvnela v pravo vojno vihar. Potuje mimo ruševin uničenih kultur ter po sledih starih in novih opustošenj. Predvsem pa se na svoji poti nenehno sooča s posameznimi usodami ljudi, ki so notranje razklani, ker se morajo v iskanju domovine in blagostanja odločiti za eno ali drugo stran. Z nekaj spretnimi pisateljskimi potezami pred bralčevimi očmi obudi nočno življenje velemest, prodajalnice iz sovjetskih časov, kultne kavarnice, sproščenost v bližini bojišč in strah pred tistimi »Drugimi«, kdorkoli že so.

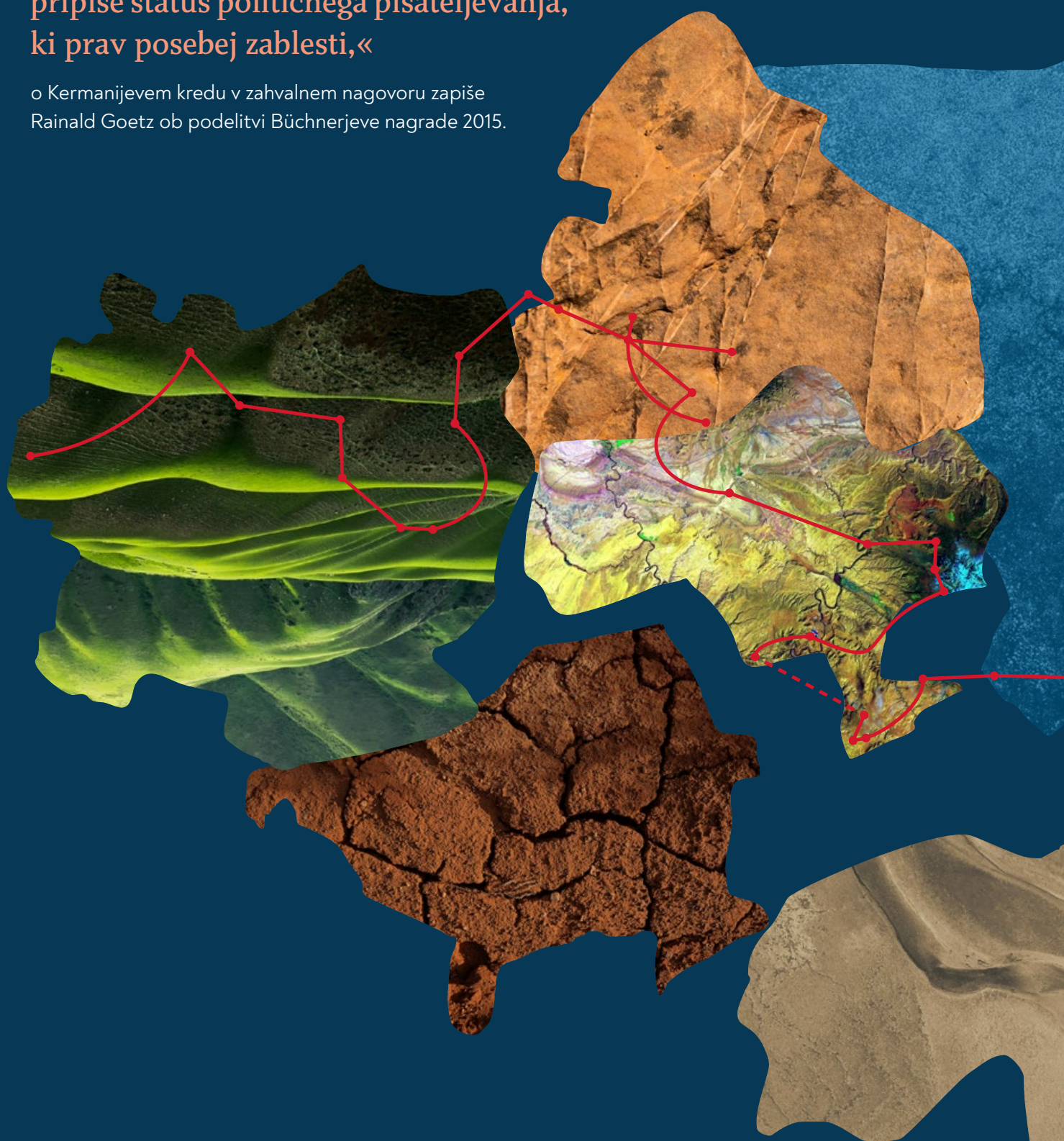

Pisatelj, esejist in novinar Navid Kermani (1967) se je rodil v Nemčiji iranskim staršem. Za svoje romane, eseje in reportaže je prejel številne nagrade in priznanja, med drugim Kleistovo nagrado, nagrado Josepha Breitbacha in ugledno nemško nagrado za mir, ki jo podeljuje Združenje nemških založnikov, nazadnje (2021) pa nagrado Friedericha Hölderlina in nagrado Združenja avstrijskih založnikov za strpnost.

foto: Dietrich Kuehne - KroesingMedia

»Na primeru Navida Kermanija lahko vidimo, kakšno mora biti avtorsko ustvarjanje, koliko težav mora premostiti in koliko marginalizacij mora doživeti, koliko razočaranj in hkrati vzhičenj, in kako zelo mora biti ob vsej kritiški refleksiji zavezano svetu in življenju, da se mu lahko pripiše status političnega pisateljevanja, ki prav posebej zablesti,«

o Kermanijevem кредu v zahvalnem nagovoru zapiše Rainald Goetz ob podelitvi Büchnerjeve nagrade 2015.

Andrej Kurkov

Sive čebele

prevod: Lijana Dejak

roman

Roman *Sive čebele* je postavljen v leto 2017, v izmišljeni kraj Mala Starhorodivka v tako imenovani sivi coni, na nikogaršnji zemlji, ki v vzhodni Ukrajini na eni strani meji na območje, ki ga obvladujejo ukrajinske sile, na drugi pa prorусski separatisti. Vas je popolnoma izpraznjena, v njej vztrajata le Sergej Sergejič, ljubiteljski čebelar, in njegov nekdanji sošolec Paška. Ljubita se in se sovražita, sta različnih prepričanj, a drug brez drugega ne moreta, saj, kot pravita, vas ohranjata pri življenju. Sergej Sergejič se iz skrbi za svoje čebele zaradi nenehnega ruskega obstreljevanja odpravi na pot, iz postapokaliptične pokrajine vse do Krima, kjer so razmere zanje veliko ugodnejše, a tudi tam ne manjka pričevanj o ruskem nasilju. O njem veliko izve od prijatelja, krimskega Tatara, ko se sam sreča z Rusi, pa ob njih občuti močan nepojasnljiv strah. Zasežejo mu čebele, in ko mu jih vrnejo, so drugačne, sive in bolehe. »Druga polovica knjige je na neki način slovo od Krima, kakršnega morda nikoli več ne bo,« je avtor napisal v predgovoru.

V slovenščini lahko beremo le en roman rusko pišočega ukrajinskega pisatelja Andreja Kurkova (1961), *Piknik na ledu* (Mladinska knjiga, 2007). Je avtor devetnajstih romanov, devetih knjig za otroke ter približno dvajsetih scenarijev za dokumentarne, igrane in televizijske filme. Njegova dela so prevedena v 37 jezikov in objavljena v 65 državah. Življenje v Ukrajini je popisoval z mešanico realizma in absurda, ta prevladuje tudi v *Sivih čebelah*, ki v zadnjih dveh letih med njegovimi deli seveda najbolj odmevajo. Kot ukrajinski Rus, ki zmore izjemen uvid v kompleksnost situacije in jo sam uteleša, je v tem času postal še bolj iskan politični komentator in pričevalec zoper Putinove zločine v Ukrajini. Andrej Kurkov je od leta 2018 predsednik Ukrajinskega centra PEN.

»Včasih preteklost dohiti sedanost in vas potegne v prihodnost, ki si je ne želite. Tako se mi je zgodilo z romanom *Sive čebele*. Napisal sem ga pred štirimi leti, ko se je vojna v Donbasu »umirila« in postala nekaj običajnega. Ko so se streli in eksplozije slišali redkeje, a dokaj redno. Ko so prebivalci sive cone in drugih vasi blizu frontne črte postali fatalisti in sadili krompir na polja, zasuta z minami in izstrelki,« se je spominjal v zapisu za portal Literary Hub, kjer so kmalu po začetku vojne objavili odlomek iz romana. Ko je ta izšel, je dodal, se je zavedel, da bo kmalu postal še en dokaz tragične zgodovine Ukrajine, zgodovine vojne v Donbasu.

To objokovano telo je roman o bolečem nasprotju med prihodnostjo, ki si jo predstavlja izobražena urbana mladina, in vsakdanjo realnostjo patriarhalnega, komercialnega sveta v eni od razmeroma uspešnejših držav afriške celine, ki se še vedno spopada z dediščino kolonializma. Gre za pretresljivo delo, ki spodbuja razmišljanje in raziskuje teme identitete, pripadnosti in iskanja smisla v svetu, ki je lahko krut in neizprosen.

Knjiga je bila je v ožjem izboru za nagrado booker in Pinterjevo nagrado PEN.

Tsitsi Dangarembga

To objokovano telo

prevod: Andrej E. Skubic

roman

Pisateljica, filmarka in aktivistka Tsitsi Dangarembga (1959) je prvi uspeh dosegla z romanom *Živčna stanja* (*Nervous Conditions*) leta 1988. To je bila prva knjiga, ki jo je v angleščini izdala temnopolta Zimbabvejka. Za to delo je prejela nagrado pisateljev Commonwealtha, leta 2018 pa jo je BBC uvrstil med 100 najboljših knjig, ki so spremenile svet. Sledili sta še dve knjigi v trilogiji, *The Book of Not* (2006) in *The Mournable Body* (2018). Avtorica je leta 2021 prejela nagrado za mir, ki jo podeljujejo nemški knjigotržci. S tem je postala prva temnopolta avtorica, ki je prejela to lovoriko, žirija jo je pohvalila kot »ne le eno najpomembnejših umetnic svoje države, ampak tudi široko slišen glas Afrike v sodobni literaturi«. Zaradi udeležbe na protivladnih protestih s pozivi k reformam v domovini je bila leta 2022 obsojena na pogojno zaporno kazen.

Roman *To objokovano telo* pisateljice Tsitsi Dangarembga je presunljiva obravnava položaja žensk in mladih izobražencev revnega izvora v urbanem Zimbabveju. Glavna junakinja Tambudzai se po opustitvi brezupne službe znajde težavah, sprva se nastani v propadajočem hostlu v središču Harareja, potem v penzionu bogate vdove in obupno išče novo možnost preživetja. Po vrsti poniževalnih doživetij in razgovorov za službo najde delo v turistični agenciji. Ko se že zdi, da njena pot vodi le še navzgor, se znajde v položaju, ko mora prodati svoje korenine, kar privede do usodnega zloma.

Tana French

Podobnost

prevod: Maja Novak

roman

Detektivka Cassie Maddox, ki smo jo srečali v prvem delu serije o dublinskem preiskovalnem oddelku za umore, *V gozdu*, med preiskavo novega primera ugotovi, da je žrtev njena dvojnica. Še več, njena osebna izkaznica kaže, da je umorjenka Lexie Madison – identiteta, ki jo je Cassie pred leti uporabljala kot detektivka pod krinko. Ker so se preiskovalci znašli v slepi ulici, Cassijin šef izkoristi priložnost in Cassie prepriča, da (znova) postane Lexie in tako morilca prikljiče iz skrivališča. Kot pričakovano pa se načrt izjalovi.

foto Jessica Ryan

Tana French kritiki in mediji pogosto imenujejo »prva dama irske kriminalke« ter jo primerjajo s Patricio Cornwell in celo z Agatho Christie. Je avtorica uspešnic New York Timesa, na listi je bilo vseh osem knjig v seriji kriminalk o Dublinskem oddelku za umore, vključno z *The Searcher*, *The Likeness* (Podobnost) in *The Witch Elm*. Njeni romani so bili prodani v več kot treh milijonih izvodih in prejeli številne nagrade, vključno z nagradami Edgar, Anthony, Macavity in Barry, nagrado Los Angeles Times Book za najboljši misterij/triler in nagrado Irish Book Award za kriminalko. Z družino živi v Dublinu.

V gozdu
Goga, 2022

Jurica Pavičić

Rdeča voda

prevod: Seta Knop

roman

V času izjemne popularnosti kriminalnih romanov se marsikateri reklamira kot kriminalka s presežkom, vendar si najbrž nobeden te oznake na zasluži tako kot Pavičićeva *Rdeča voda*.

Septembra 1989 v mestecu v bližini Splita med ribiškim praznikom izgine sedemnajstletna Silva. Policijska preiskava, ki jo vodi inšpektor Gorki Šain, odkrije o dekletu marsikaj, česar ni vedela niti njena družina. Nenadoma se pojavi tudi priča, ki naj bi bila izginulo videla kupovati avtobusno vozovnico za tujino ... Potem pa zgodovinski tok odnese s seboj politični sistem, inšpektorja in preiskavo. Samo Silvina družina, oče, mati in brat dvojček, še vztrajajo. Zgodbe družine in vpletenih v primer se raztezajo skozi tri desetletja družbenih prevratov: od konca socializma, vojn v devetdesetih letih, zloma industrije in ekonomije do posttranzicijskega razcveta turizma, tujih vlaganj in korupcije.

foto Duje Klarić

Jurica Pavičić, profesor zgodovine in književnosti, je priznan hrvaški avtor kratkih zgodb, srhljivk in kriminalk, prevedenih v številne jezike. Znan pa je tudi kot filmski kritik in eden najvplivnejših komentatorjev družbenih in kulturnih fenomenov, pa tudi kot uspešen avtor scenarijev. Za prevod *Rdeče vode* v francoščino je avtor prejel nagrado LePoints in Grand Prix de la littérature policière za najboljši evropski kriminalni roman. Kritiki njegovo kratko prozo primerjajo z deli Alice Munro in Raymonda Carverja.

»Pavičiću uspe nadgraditi družinsko dramo z mojstrsko zgodovinsko fresko, ob tem pa niti za sekundo ne žrtvuje napetosti dobre kriminalke – izjemen roman.«

Le Figaro

»Kriminalka, ki ima zgodovinsko vrednost.«

L'Avvenire

Aleksandar Hemon

Moji starši: uvod

prevod: Irena Duša

roman

V drugem delu spominov, ki so komplementarni že izdanemu romanu *Tole ni zate*, se Hemon osredotoča na zgodbo svojih staršev in širši zgodovinski kontekst nekdanje Jugoslavije (dostop do brezplačnega izobraževanja, pravice žensk, prostovoljne delovne brigade ipd.). Širjenje Titovega projekta vzporeja s porajajočo se ljubezensko zgodbo med mamo in očetom; pripoveduje, kako sta se spoznala med študijem v Beogradu, delala v državnih podjetjih in živela v stanovanjih, ki jih je subvencionirala država; kako sta svojo lastno prihodnost videla kot neodtujljivo povezano s prihodnostjo novega naroda in kaj je zanju pomenil propad skupne države.

foto © Princeton University

Aleksandar Hemon je bosansko-ameriški avtor, esejist, kritik, televizijski pisatelj in scenarist. Doštudiral je v Sarajevu, magistriral pa v ZDA na Northwestern University. Od leta 1992 živi v ZDA. Po treh letih bivanja v ZDA je objavil svojo prvo knjigo v angleščini, zbirko kratkih zgodb *Vprašanje Bruna*, in požel plaz odličnih kritik. Z drugo knjigo, žanrsko neopredeljenim romanom *Nowhere Man*, je utrdil svojo avtorsko prepoznavnost in velik ugled, svetovno slavo pa mu je prinesel *Projekt Lazar*, ki se je prebil v ožji izbor za kar dve prestižni ameriški literarni nagradi v letu 2008: ameriško državno nagrado za književnost in nagrado Nacionalnega združenja književnih kritikov. Hemon je trenutno profesor kreativnega pisanja na univerzi Princeton. V slovenščino so prevedena dela: *Projekt Lazar* (2010, Modrijan), *Knjiga mojih življenj* (Modrijan, 2013), *Vprašanje Bruna* (Goga, 2019) in *Tole ni zate* (Goga, 2023). Vsa dela je prevedla Irena Duša.

Vprašanje Bruna
Goga, 2019

Tole ni zate
Goga, 2023

Sjón

CoDex 1962, II

prevod: Andrej Peric

roman

V drugem romanu trilogije *CoDex 1962*, izdanem leta 2001 in pisanem v žanru skrivnostne kriminalne zgodbe, Leo Loewe, judovski begunec iz koncentracijskega taborišča, ki je bil skrivaj v negi v nemškem gostišču, zdaj prebегne na Islandijo z neživim glinastim dojenčkom in zlatim prstanom, bistvenim za otrokovo oživitvev. A že na ladji mu prstan ukradejo. Na Islandiji se nato seznani s preprodajalcem znamk in njegovim bratom, ki ga prepričata, da pridobi islandsko državljanstvo, da bi lahko ostal v državi. Ob srečanju s preprodajalcem Leo ugotovi, da je krona njegovega modrostnega zoba iz zlata ukradenega prstana. Leo pokliče dvoje znancev in jima naroči, naj brata izsledita in jima zlato pobereta. Ko se jim to posreči, doumejo, da ne gre za Leovo, ampak ceneno ortodontsko zlato. Vendar sta brata zamenjala videz. Pravo zlato premore drugi brat ...

V trilogiji *CoDex 1962* avtor raziskuje teme nacionalizma, družbene pravičnosti in ponovne judovske naselitve na Islandijo med drugo svetovno vojno z naslonom na islandsko ustno slovstvo in svetopisemski slog ter široko mrežo svetovne literature (Schulz, Bulgakov, Sterne, Grass idr.).

Sjón (1962), vsestranski nagrajeni islandski pisatelj, je avtor več romanov in pesniških zbirk, libretov, scenarijev in besedil za popevke, med drugim za Björk. Trilogija *CoDex 1962* je avtorjevo najkompleksnejše in najdrznejše delo; v izvirniku je prvi del izšel leta 1994, tretji pa šele leta 2016, dobrih dvajset let kasneje.

CoDex 1962:
Tvoje oči so me videle
Goga, 2023

foto Iva Perković

Nada Gašić

Voda, pajčevina

prevod: Mateja Komel Snoj

roman

Roman hrvaške pisateljice Nade Gašić *Voda, pajčevina* se začne s poplavo v Zagrebu leta 1964. Deroča Sava, ki prinese strah, tesnobo, napetost in negotovost ter odnese več življenj, v roman priteče samo na začetku in na koncu, vmes pa spremljamo razkrivanje zločina in se potapljamo v zgođe in nezgođe razpadle družine iz sedanjosti. V družbeno resničnost so vpeti liki treh sester, duševno zaostalega fanta, dečka v komi, kriminalista in še koga, med njihove glasove pa se vpletajo pogovori neznancev na tramvaju, »pravih« Zagrebčanov in prišlekov, starih in mladih. Roman uspešno združuje vrsto literarnih žanrov, v njem najdemo pravljice, izpovedi, tok zavesti, internetne objave, pisma, psihološke profile morilcev, premisleke o zdravi hrani in nezdravih idejah in še marsikaj, iz česar je sestavljeno življenje v svoji polnosti in kompleksnosti ter predvsem jezikovni barvitosti.

Hrvaška pisateljica in prevajalka Nada Gašić (1950) je po študiju jugoslavistike in sociologije na Filozofski fakulteti v Zagrebu delala kot lektorica hrvaškega jezika na univerzah v Pragi, Sankt Peterburgu in Brnu. Pri sedemindesetih letih je izdala svoj prvi roman *Mirna ulica, drvored* (*Mirna ulica, drevored*), ki je takoj vzbudil zanimanje kritikov in bralcev. Ti so z naklonjenostjo sprejeli tudi roman *Devet života gopođe Adele* (*Devet življenj gospe Adele*, 2020) in zbirko kratkih zgodb *Posljednje što su vidjele* (*Zadnje, kar so videle*, 2022). V Mariboru rojena pisateljica velja za najbolj »zagrebško avtorico«, saj so vsa njena dela pravi mozaik zagrebških ulic, bolj ali manj znanih stavb in ljudi ter predvsem vseh plasti tamkajšnje govorice. Za roman *Voda, pajčevina* (2010), ki je njeno prvo delo, prevedeno v slovenščino, je dobila nagrado mesta Zagreb in nagrado Vladimirja Nazorja.

Marko Pogačar

Latinoamericana

prevod: Dušan Šarotar

potopisne razglednice

foto Nikola Kuprešanić

Potopisna knjiga Marka Pogačarja *Latinoamericana* preobraža potopisne razglednice in običajno polepšane prizore južnoameriških turističnih vedut v skorajda naturalistično krajino z ljudmi in dogodki, kakršne turisti le redko srečajo, če pa se to že zgodi, se jih običajno izogibajo. Avtor z veliko pozornosti in skrbjo opazuje ljudi in njihova življenja, z vsemi bolečinami, težavami in veseljem. Vsaka oseba v tej knjigi je resnična, zapiše avtor in takoj doda: vsaka podobnost z resničnimi osebami je slučajna. V tej fikijski komponenti, v interpretacijski svobodi, kjer je podobnost z resničnim naključna, se skriva največja vrednost te knjige.

Marko Pogačar se je rodil leta 1984 v Splitu. Objavil je dvanajst pesniških, proznih in esejističnih knjig, za katere je prejel številna domača in mednarodna priznanja in nagrade. Sestavil je antologijo *Hrvaška mlada lirika* (2014) in *The edge of a page: young poetry in Croatia* (2019). Njegove knjige so prevedene v deset jezikov, posamezna besedila ali pesmi pa v več kot trideset jezikov. V letu izida te knjige je bil štipendist berlinske fundacije DAAD.

Mohamed Abdul Munem

Kukavičji mladič

prevod: Zarja Vršič

roman

Kukavičji mladič (ar. فرخ الوقواق) je avtobiografski roman o Mohamedovi begunski poti iz Sirije v Slovenijo. Avtor z izredno tenkočutnim, skorajda pesniškim jezikom popisuje etape svojega potovanja, srečanja in spoznanja na poti, ki se prepletajo z refleksijami o družbeno-politični situaciji v Siriji in o tem, kaj sploh pomeni bežati v neznano. Delo je napisano v arabskem izvirniku, a bo najprej izšlo v slovenskem, nato še v italijanskem prevodu.

Sirijski založnik, pesnik in pisatelj palestinskega rodu Mohamed Abdul Munem se je rodil leta 1965 v Alepu. Leta 1996 je ustanovil svojo založniško hišo, ki je nepretrgoma delovala do izbruha sirijske državljanske vojne leta 2011. Izdajal je dela številnih avtorjev, med drugim tudi kurdskih, ki jih režim ni priznaval. Njegov pesniški prvenec z naslovom *Jutranja klapa* je v Siriji izšel leta 2009, leto kasneje pa je izdal roman *Palestinska črna kumina*. Ko je bila njegova založba porušena, je marca 2016 čez Turčijo in Grčijo pribežal v Slovenijo, kmalu mu je sledila tudi njegova družina. Pod okriljem Moderne galerije je leta 2018 izdal zbirko pesmi z naslovom *21 žensk iz Ljubljane*. Njegovo življenjsko zgodbo je Andraž Rožman opisal v knjigi *Trije spomini – med Hajfo, Alepom in Ljubljano* (Goga, 2019).

foto Julia Miret

Vera Mutaščieva

Primer Džem

prevod: Borut Omerzel

roman

Petnajsto stoletje je bilo natrpano s pomenljivimi dogodki in pomembnimi osebnostmi. V novem veku so odkrili Novi svet, stari svet s Carigradom na čelu je padel. Med imeni vladarjev, umetnikov in pustolovcev se je izmuznilo ime sultana Džema. Po smrti Mehmeda II. je prestol zasedel Džemov (pol)brat Bajazid, Džem pa se ni hotel predati in se je po vojaško pomoč zatekel h krščanski Evropi. Postal je njen ujetnik in njen adut v bojih proti Turkom.

Avtorica si je roman zamislila kot proces proti samooklicanemu sultanu. Priče so mrtve zgodovinske in izmišljene osebnosti, sultanovi sorodniki in prijatelji, sodnik v tem procesu pa je bralec.

Vera Mutaščieva (1929–2009) je bila bolgarska zgodovinarica in pisateljica. Bila je ravnateljica Centra za stare jezike in kulture v Sofiji in ravnateljica Bolgarskega raziskovalnega zavoda v Avstriji. Napisala je kar petintrideset romanov, zdaleč najbolj živ pa ostaja njen drugi roman, *Primer Džem* iz leta 1967. *Primer Džem* postavljajo ob bok najboljšim svetovnim zgodovinskim romanom strokovnjaki, na svoje lestvice priljubljenega literarnega historičnega čtiva pa ga dajejo tudi bralci. V Bolgariji je roman doživel že več kot deset izdaj, preveden pa je tudi v veliko drugih jezikov. Miljenko Jergović je v recenziji hrvaškega prevoda romana zapisal, da je to knjiga, ki – tako kot veliki romani Ismaila Kadareja ali Orhana Pamuka – pripada svetu.

Thomas Mann (1875–1955), velikan nemške književnosti, družbeni kritik, filantrop, esejist in dobitnik Nobelove nagrade za literaturo. Študiju ekonomije, umetnostne zgodovine in književnosti je sledila kariera izjemno uspešnega pisatelja, ki je podpisal romane *Buddenbrookovi*, *Čarobna gora*, *Lotte v Weimarju: roman o Goetheju in Charlotte*, *Smrt v Benetkah*. Redkokateri pisatelj je 20. stoletju dal tako izjemen oris dekadentnega meščanstva, umetniške razklanosti, razdvojenosti med telesnostjo in duhom kot Mann. Ko so po Hitlerjevem prihodu na oblast nacisti javno sežigali tudi njegove knjige, se je umaknil v Švico. Leta 1938 se je odselil v Ameriko, nato pa se dve leti pred smrtjo vrnil v Švico.

Thomas Mann

Mario in čarovnik

prevod: Sara Virk

novela

V 20. letih prejšnjega stoletja se prvoosebni pripovedovalec nemškega rodu z družino odpravi v izmišljeno obmorsko mesto Torre di Venere v Italiji. Počitnic ne zaznamuje le vlažno vreme, temveč tudi neprijetno vzdušje, za katerega poskrbijo domačini, ki obvladujejo plažo in so do nemške družine odkrito sovražni. Občutek nelagodja doseže vrhunec ob ogledu predstave čarodeja Cipolle, simbola vzhajajoče fašistične retorike.

Hugo Pratt

Corto Maltese: Balada o slanem morju

prevod: Veronika Simoniti

strip

Tik pred izbruhom prve vojne piratski katamaran reši brodolomca, ki ga čaka gotova smrt: nekdo ga je z rokami in nogami privezal na splav in ga prepustil valovom Tihega oceana. Nihče še ne ve, da je brodolomcu usojeno postati legendarni Corto Maltese. S čim si je zaslužil tako kruto kazen? Kaj se skriva v njegovi preteklosti? Pandora in Cain, mladostnika iz boljše družine, ki sta se prav tako znašla na katamaranu, še ne vesta, da bo srečanje z neznancem za vedno zaznamovalo njuni življenji. *Balada o slanem morju* je prva v nizu pustolovščin Corta Malteseja.

Hugo Pratt (s pravim imenom Ugo Eugenio Pratt) je najbolj znan po seriji stripov Corto Maltese, ki so izhajali 1961–1991. Njegov izjemen občutek za kontraste, predvsem pa talent rojenega zgodbarja sta mu prinesla slavo enega izmed najboljših risarjev stripov vseh časov.

Založba GOGA
Glavni trg 6
8000 Novo mesto

www.goga.si
goga@goga.si

tel: + 386 (0)7 393 08 11
+386 (0)7 393 08 02

Knjige Založbe Goga
lahko naročite
na www.goga.si
ali po telefonu 07 393 08 11
ter kupite v Knjigarni Goga
v Novem mestu in
v vseh bolj založenih
knjigarnah po Sloveniji.

prodaja, naročila
info@goga.si

Knjigarna Goga
knjigarna@goga.si

splošne informacije
goga@goga.si

